

"For this holy house..."

«برای این خانه مقدس...»

(19.12.2021)

شماس در ادامه «لیتانی صلح» در لیتورگی الهی می‌گوید: «برای این خانه مقدس و برای آنانی که با ایمان و احترام و ترس خدا، به آن وارد می‌شوند، بیایید نزد خداوند دعا کنیم».

از کتاب مقدس می‌آموزیم که نه تنها بدن فیزیکی هر مسیحی تعمید یافته، که روح القدس در آن ساکن است، معبد خدا و خانه خداوند نامیده می‌شود (اول قرنتیان 3: 16؛ و 6: 19)، بلکه همچنین خانه یا ساختمان خاصی که وقف پرستش خداوند است، همان ساختمانی که ما مؤمنان در آن گرد هم می‌آییم تا دعاهای خود را بخوانیم، تا توسط رازهای مقدس تقدیس شویم و خدای متعال را «در روح و راستی» بپرستیم. (یوحنا 4: 24). کلیسا در کتاب مقدس خانه دعا و معبد خدا نیز نامیده می‌شود (اول قرنتیان 11: 22).

از روز افتتاح يك کلیسای جدید، کلیسا را مقدس می‌نامند زیرا از آن لحظه به بعد منحصرأً به عنوان مکان پرستش خدا تثبیت شده است و بنابراین مجاز به استفاده برای اهداف دیگری نیست. ساختمان کلیسا نیز مقدس است زیرا محراب مقدسی را در خود جای داده است که بر روی آن ایوکرپست الهی (خون و بدن مقدس مسیح) تقدیم می‌شود. از مراسم لیتورگی مقدس پنجشنبه مقدس، نان مقدس، بدن و خون خداوند، در ظرف مقدس مخصوصی بر روی میز مقدس نگهداری می‌شود. آنها نگهداری می‌شوند تا مؤمنان بتوانند در شرایط استثنایی در ایوکرپست الهی شرکت کنند. بنابراین، حضور خدا در هر کلیسای ارتدوکس مستمر است و این خانه مقدس مرکز تقدیس ما است که از طریق آن ما نیز مقدس می‌شویم.

با دعای شماس "برای این خانه مقدس..." ما از خداوند می‌خواهیم که قرن‌ها از کلیسای مقدس ما محافظت کند و خواسته‌های عادلانه مؤمنانی که با ایمان و احترام عمیق به خدا، وارد این خانه مقدس می‌شوند را برآورده کند. اما چرا در این درخواستِ دُعایی تمایز قائل شده است؟ چرا از خداوند خواسته نمی‌شود که درخواست‌ها و دعاهای همه کسانی را که به معبد می‌آیند بپذیرد، بلکه فقط درخواست کسانی را که با ایمان و احترام وارد می‌شوند، بپذیرد؟

کلیسا توسط دعا فرزندان خود را راهنمایی می‌کند. کلیسا، به عنوان چشمه فیض الهی، بر روح مردم بطور جادویی اثر نمی‌کند. عده‌ای فکر می‌کنند که اگر صبح یکشنبه از کنار کلیسا رد شوند، مثنی شمع روشن کنند، شمایل‌های مقدس کلیسا را گرمی بدارند و بروند، تنها با این کار وظیفه خود را در برابر خداوند انجام داده‌اند! اما در همان لحظه، خود عیسی مسیح راز ایوکرپست را برگزار می‌کند، میز اسرارآمیزی برای شما آماده می‌کند و شما را دعوت می‌کند تا با شاگردانش شرکت کنید: «بگیرید، بخورید»، «همگی از این بنوشید...» او به شما می‌گوید و شما به مسیح پشت می‌کنید و می‌روید و آیا حتی رفتار خود را نسبت به خدا زیر سوال می‌برید؟ اگر باور می‌داشتید که خود مسیح در مقابل شما مراسم را انجام می‌دهد، آیا می‌رفتید؟

برادران من، بیایید نه تنها با احترام، بلکه با ایمان وارد خانه مقدس خدا شویم. تا بدون تردید بر این باور باشیم که مهم‌ترین چیز روشن کردن شمع یا تکریم تصاویر مقدس نیست، بلکه مهم‌ترین چیز این است که به عنوان مثال با تکریم تصویر خداوند، پرستش خود را به خود خداوند بگردانیم.

بنابراین، مؤمنانی که وارد کلیسا می‌شوند باید به دو چیز باور داشته باشند: اول اینکه هر چه در دعا با ایمان بخواهند، اگر به نفع روحانی آنها باشد، آن را دریافت خواهند کرد (مرقس 11: 24). و دوم: کلیسایی که در آن دعا می‌کنند خانه مقدس خداست. این باور دوم نیز باید تمام رفتارهای ما را در کلیسا تنظیم کند. من با اندوه فراوان اعتراف می‌کنم که کاهنان ما مجبور می‌شوند - به ویژه در ماه‌های تابستان - به اهالی کلیسا توصیه کنند که با لباسی باحیا وارد معبد شوند. مردان یا زنان، چون برای شنا به دریا می‌روند، نمی‌توانند وارد کلیسا شوند. بگذارید یک لباس ساده یا هر چیز دیگری در کیفشان بگذارند و قبل از آمدن به ورودی کلیسا لباس را بپوشند. مشاهده شده است که برخی از کلیساها از سنت پوشیدن روسری پیروی می‌کنند، با نادیده گرفتن این واقعیت که سایر قسمت‌های بدن آنها بدون پوشش باقی مانده است. این اگر از روی جهل انجام نشود، عدم خلوص را آشکار می‌کند. روح پولس رسول که به زنان توصیه می‌کند هنگام دعا، حجابی بر سر خود بگذارند (اول قرنتیان 11: 6)، با ادراکات اجتماعی زمان او مرتبط است که او با محتوای الهیاتی این را برقرار می‌کند. آداب و رسوم مشابهی تا به امروز در بسیاری از کشورهای جهان حفظ شده است. اما آن دسته از اعضای کلیسا که فکر می‌کنند کافی است دستمالی را روی سر داشته باشند و سایر قسمت‌های بدن در معرض دید قرار گیرد، به آنها بگویید که پولس رسول را در کنار خود نخواهند داشت. و برای آنها مفید خواهد بود که توصیه پولس رسول در مورد عبادت را با دقت بخوانند: "من همچنین می‌خواهم که زنان خویشان را با لباس پرهیز و حیا، نجابت و متانت زینت دهند، نه با مدل‌های مو یا طلا یا مروارید یا لباسهای گرانیقیمت" (1 تیموتائوس 2: 9).

برادران و خواهران عزیزم، کلیساهای ارتدوکس بارها به بندرگاه‌های آرامی که در پنج قاره واقع شده‌اند، تشبیه شده‌اند، جایی که دریانوردان این زندگی اغلب به آنجا پناه می‌برند تا از کولاک و طوفان‌های شدید محافظت شوند و روح خود را از بی‌عدالتی تسکین دهند. تا آنها را از زخم‌های مختلف التیام بخشد، از نظر روحی تامین شوند و به نیروی رازهای مقدس کشیده شوند تا با موفقیت به سفر خود به بندر آسمان که مقصد نهایی ماست ادامه دهیم. پس بیایید با تمام قلبمان از خداوند بخواهیم که به خواسته‌های عادلانه «کسانی که ایمان آورده، عبادت می‌کنند و از خدا می‌ترسند» که وارد معابد مقدس ما در سراسر جهان می‌شوند، گوش فرا دهد و آنها را برآورده کند. این بدهی عشق است. آمین

~ متروپولیتن سوتیریوس از پیسیدیه